

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. C.20.0224.N

M.B.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpensesteenweg 177/7, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL,

met kantoor te 1000 Brussel, Poelaertplein 1,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Brussel van 14 januari 2020.

De zaak is bij beschikking van de eerste voorzitter van 22 september 2020 verwezen naar de derde kamer.

Sectievoorzitter Eric Dirix heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. FEITEN

Uit het bestreden arrest en de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat:

- de eiser geboren is te Sint-Lambrechts-Woluwe op 28 december 1994 en de Britse nationaliteit heeft;
- zijn vader, G.B., eveneens van Britse nationaliteit, sinds 1 december 1993 bij de Europese organisatie Eurocontrol te Brussel tewerkgesteld is;
- de eiser sinds zijn geboorte over een bijzondere identiteitskaart beschikt, verstrekt door de FOD Buitenlandse zaken, Dienst Protocol, krachtens artikel 3, 3° en 5°, koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen, in uitvoering van artikel 10, § 1, 1°, Vreemdelingenwet en artikel 22 van het Internationaal Verdrag van 13 december 1960 tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “*Eurocontrol*”, dat personeelsleden en hun inwonende gezinsleden vrijstelt van immigratiebeperkingen en vreemdelingenregistratie;
- aan de eiser op 27 januari 2017 een document ter staving van duurzaam verblijf in België (E+ verblijfskaart) werd toegekend, krachtens artikel 42*quinquies*, § 5, Vreemdelingenwet en artikel 55 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat geldig is van 27 december 2016 tot en met 27 december 2021;
- de eiser op 27 december 2017 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tervuren een verklaring heeft afgelegd tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, krachtens artikel 12*bis*, § 1, 1°, WBN;

- de Procureur des Konings te Leuven op 5 april 2018 een negatief advies heeft uitgebracht;
- de rechtbank van eerste aanleg te Leuven de verklaring van de eiser tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op basis van artikel 12*bis*, § 1, 1°, WBN bij vonnis van 3 december 2018 heeft ingewilligd;
- het bestreden arrest, na hoger beroep ingesteld door de Procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel, voornoemde verklaring heeft afgewezen.

III. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

IV. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Derde onderdeel

1. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, 1°, WBN, zoals hier van toepassing, kan de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15, de vreemdeling die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en in België geboren is en er sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd op grond van een wettelijk verblijf.
2. Krachtens artikel 7*bis*, § 2, eerste lid, 2°, WBN, zoals hier van toepassing, wordt onder wettelijk verblijf verstaan, wat de periode voorafgaand aan de indiening van het verzoek of de verklaring betreft: toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet. Voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden bedoeld in artikel 40*bis* Vreemdelingenwet wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag en de datum waarop hun dat recht op verblijf is toegekend, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgelegd na overleg

in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

3. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken, zoals hier van toepassing, bepaalt dat de verblijfsdocumenten die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, WBN zijn: 6° de “*verklaring van inschrijving*”, opgesteld overeenkomstig de bijlage 8 van het vermelde koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in uitvoering van artikel 42, § 2 en § 4, Vreemdelingenwet; 7° het “*document ter staving van duurzaam verblijf*”, opgesteld overeenkomstig de bijlage 8bis van voormeld koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in uitvoering van artikel 42quinquies, § 5, Vreemdelingenwet.

4. In de wetsgeschiedenis van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, WBN wordt vermeld dat de burgers van de Europese Unie en hun familieleden hun recht op verblijf rechtstreeks aan het Unierecht ontleen, zoals blijkt uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, zodat de erkenning van dat recht een declaratief karakter heeft (HvJ 14 april 2005, C-157/03, *Commissie t. Spanje*, r.o. 28; HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie t. België*, r.o. 62-63; HvJ 21 juli 2011, C-325/09, *Maria Dias*, r.o. 48; HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, r.o. 48).

Dit betekent volgens de wetgever dat het geheel aan verblijfstitels voor de periode voorafgaand aan de nationaliteitsaanvraag in aanmerking moet worden genomen, met naleving van voormeld artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, voor de analyse of de aanvrager wel degelijk is toegelaten of gemachtigd geworden om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

5. Het wettelijk verblijf zoals bedoeld in artikel 7bis, § 2, eerste lid, 2°, WBN en dat in aanmerking wordt genomen voor de toepassing van artikel 12bis, § 1, 1°, WBN inzake de nationaliteitsverklaring, moet aldus in die zin worden uitgelegd dat de toelating of machtiging van de Unieburger die familielid is van een burger van de Unie die in het Rijk werknemer is, om meer dan drie maanden in het Rijk te

verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet, rechtstreeks voortvloeit uit het Unierecht, zodra voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 7, eerste lid, d), of 16, lid 1, Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, zoals omgezet in de artikelen 40*bis*, § 2 en § 4, en 42*quinqüies*, § 1, Vreemdelingenwet.

Het bezit van de verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 koninklijk besluit van 14 januari 2013, die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7*bis*, § 2, eerste lid, 2°, WBN, vormt aldus geen voorwaarde voor zulk wettelijk verblijf van een Unieburger, dat met elk ander bewijsmiddel aangetoond kan worden, met inbegrip van het bijzondere verblijfsdocument toegekend krachtens artikel 3, 3° en 5°, koninklijk besluit van 30 oktober 1991. De afwezigheid van de verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 koninklijk besluit van 14 januari 2013 kan voor een Unieburger derhalve niet tot een verlies van dit wettelijk verblijfsrecht leiden.

6. De appelrechters stellen vast dat de eiser een Unieburger is die sinds zijn geboorte wettelijk in het Rijk verblijft en familielid is van een burger van de Unie die in het Rijk werknemer is.

Zij wijzen de verklaring van de eiser tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op basis van artikel 12*bis*, § 1, 1°, WBN af op de gronden dat:

- de eiser voor de periode voorafgaand aan zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit afgelegd op 27 december 2017 niet toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de vreemdelingenwet” in de zin van artikel 7*bis*, § 2, eerste lid, 2°, WBN;
- zijn recht op verblijf op het Belgisch grondgebied vanaf zijn geboorte niet werd gevestigd op basis van de artikelen 40*bis* en 42*quinqüies* Vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 22 van het Internationaal Verdrag van 13 december 1960 tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol”, ter uitvoering waarvan hem een bijzondere identiteitskaart werd verstrekt op grond van artikel 3, 3° en 5°, koninklijk besluit van 30 oktober 1991;

- de lijst van verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 koninklijk besluit van 14 januari 2013 die in aanmerking komen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel *7bis*, § 2, eerste lid, 2°, WBN, bovendien limitatief is en de bijzondere identiteitskaart toegekend krachtens het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 niet begrepen wordt door één van de in die lijst opgesomde verblijfsdocumenten.

7. Door aldus te oordelen dat de eiser niet toegelaten of gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet in de zin van artikel *7bis*, § 2, eerste lid, 2°, WBN, en op die grond de verkrijging van de Belgische nationaliteit krachtens artikel *12bis*, § 1, 1°, WBN af te wijzen, terwijl de lijst van verblijfsdocumenten vermeld in artikel 4 koninklijk besluit van 14 januari 2013 niet limitatief is voor Unieburgers, die hun rechtstreeks uit het Unierecht voortvloeiend verblijfsrecht kunnen aantonen met elk bewijsmiddel, inclusief het bijzonder verblijfsdocument toegekend krachtens artikel 3, 3° en 5°, koninklijk besluit van 30 oktober 1991, verantwoordt de appelrechters hun beslissing niet naar recht.

Het onderdeel is gegrond.

(...)

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest, behoudens in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het hof van beroep te Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, sectievoorzitter Koen Mestdagh,

en de raadsheren Antoine Lievens, Bart Wylleman en Ilse Couwenberg, en in openbare rechtszitting van 7 december 2020 uitgesproken door sectievoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

I. Couwenberg

B. Wylleman

A. Lievens

K. Mestdagh

E. Dirix

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: De heer **M.B.**, met rijksregisternummer 94.12.28-387.55 en wonende te 3080 Tervuren, Duisburgesteeweg 29,

EISER TOT CASSATIE.

Bijgestaan en vertegenwoordigd door meester Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Watermaal-Bosvoorde, Terhulpensesteenweg 177/7, waar keuze van woonplaats wordt gedaan.

TEGEN: De **PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL**, met kantoor te Justitiepaleis, 1000 Brussel, Poelaertplein 1.

VERWEERDER IN CASSATIE.

* * *

Aan Mevrouw de Eerste Voorzitter en de Heer Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het arrest dat door het hof van beroep te Brussel werd gewezen op 14 januari 2020 (rolnummer 2018/FA/874) aan het toezicht van Uw Hof te onderwerpen.

FEITEN EN PROCEDURE

1. De eiser is geboren te Sint-Lambrechts-Woluwe op 28 december 1994 en heeft de Britse nationaliteit.

De eiser is het kind van de heer G.B., die sedert 1 december 1993 bij de Europese Organisatie EUROCONTROL te Brussel is tewerkgesteld.

De eiser beschikte sinds zijn geboorte over een Belgische “*Bijzondere identiteitskaart*” dat hem werd verstrekt door de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen en het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol” van 13 december 1960, goedgekeurd bij wet van 12 maart 1962.

Op 27 januari 2017 werd eiser een E+ kaart (verblijfsdocument type E) verstrekt, geldig van 27 december 2016 tot en met 27 december 2021.

2. Op 27 december 2017 legde de eiser voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tervuren een verklaring af tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12*bis*, § 1, 1° van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit (hierna: WBN)

3. Op 5 april 2018 bracht de procureur des Koning te Leuven een negatief advies uit.

Bij aangetekend schrijven van 19 april 2018 verzocht de eiser de aanhangigmaking van zijn verzoek bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Bij vonnis van 3 december 2018 werd de vordering van de eiser ontvankelijk en gegrond verklaard en werd de verklaring van de eiser tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op basis van artikel 12*bis*, § 1, 1° WBN ingewilligd.

Bij verzoekschrift van 17 december 2018 stelde het Openbaar Ministerie hoger beroep in tegen deze beslissing.

Het hoger beroep werd in het bestreden arrest gegrond verklaard, het vonnis van 3 december 2018 werd hervormd en de verklaring van de eiser tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit werd niet ingewilligd.

Tegen het bestreden arrest voert de eiser het volgende cassatiemiddel aan.

* * *

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen:

- ✓ de artikelen 10, 11, 159 en 191 van de Grondwet.
- ✓ artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, *BS* 7 januari 1989 (hierna: “**de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof**”).
- ✓ de artikelen *7bis*, *12bis* en voor zover als nodig de artikelen 15 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit van 28 juni 1984, *BS* 12 juli 1984 (hierna: “**WBN**”).
- ✓ artikel 10, § 1, 1° en voor zover als nodig de artikelen 40, *40bis* en *42quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *BS* 31 december 1980 (hierna: “**Vreemdelingenwet**”);
- ✓ artikel 22 van het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart "Eurocontrol", ondertekend op 13 december 1960, te Brussel, goedgekeurd bij wet van 12 maart 1962, *BS* 30 maart 1963 (hierna: **Internationaal Verdrag “Eurocontrol”**).
- ✓ artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen, *BS* 17 december 1991 (hierna: “**het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991**”).
- ✓ artikel 4 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken, *BS* 21 januari 2013, (hierna: “**Koninklijk besluit 14 januari 2013**”).

Aangevochten beslissing:

De aangevochten beslissing verklaart het beroep van het Openbaar Ministerie ontvankelijk en gegrond, hervormt het bestreden vonnis van 3 december 2018 en zegt voor recht dat de verklaring van de eiser afgelegd op 27 december 2017 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Tervuren tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 1° WBN niet wordt ingewilligd.

Deze beslissing steunt op de volgende overwegingen van het bestreden arrest (p. 4 t.e.m. 15, randnummers 1 t.e.m.19):

“1.

Overwegende dat het verzoek van [de eiser] gesteund is op artikel 12bis, § 1, 1° WBN;

Overwegende dat artikel 12bis WBN, dat laatst gewijzigd werd door de wet van 15 juni 2018 als volgt luidt:

“§ 1. Kunnen de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 :

1° de vreemdeling die :

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;*
- b) en in België geboren is en er sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd op grond van een wettelijk verblijf;*

[...]

§2. [...]

§ 3. De verklaring bevat voorafgaand aan de handtekening van de vreemdeling de volgende, door de vreemdeling met de hand geschreven vermelding : "Ik verklaar Belgisch staatsburger te willen worden en de Grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te zullen naleven."

2.

Overwegende dat niet betwist wordt en evenmin betwist kan worden dat [de eiser] voldoet aan de volgende voorwaarden voorgesteld in artikel 12bis, § 1, 1° WBN:

- [de eiser] had de leeftijd van achttien jaar bereikt op het ogenblik van het afleggen van de verklaring;*
- [de eiser] is op Belgisch grondgebied geboren;*
- [de eiser] heeft sinds zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats in België gevestigd;*
- [de eiser] heeft ter gelegenheid van zijn aanvraag de verklaring onderschreven dat hij de Belgische grondwet, de wetten van het Belgische volk en het Verdrag*

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zal naleven.

3.

Overwegende dat het Openbaar Ministerie in zijn negatief advies en in zijn akte van hoger beroep van oordeel is dat [de eiser] niet voldoet aan de voorwaarde zijn hoofdverblijfplaats te hebben gevestigd in België op grond van een wettelijk verblijf in de zin van het WBN;

Dat [de eiser] dat betwist.

4.

Overwegende dat [de eiser] tot en met 26 december 2016 in België verbleef op grond van een buitengewoon verblijfsdocument van de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het KB 30 oktober 1991, als kind van G.B., die sinds 1 december 1993 tewerkgesteld is bij de Europese Organisatie EUROCONTROL te Brussel, dat [de eiser] aldus beschikte over een “Bijzondere identiteitskaart” voor België met vermelding van zijn Britse nationaliteit, voor het laatst afgeleverd op 28 februari 2014 voor een geldigheidsduur tot 1 maart 2019;

Dat aan [de eiser] vervolgens op 27 januari 2017 een E+ kaart (verblijfsdocument type E) werd afgeleverd ingevolge zijn aanvraag tot duurzaam verblijf in België, geldig van 27 december 2016 (dus met terugwerkende kracht) tot en met 27 december 2021 (document in dossier [de eiser]).

5.

Overwegende dat artikel 7bis WBN, zoals vervangen door de wet van 4 december 2012 en waarvan § 2 aangevuld werd door artikel 138 van de wet van 18 juni 2018 (wet potpourri VII – BS 2 juli 2018) bepaalt:

“§ 1. Voor de toepassing van de bepalingen van dit Wetboek inzake verkrijging of herkrijging van de Belgische nationaliteit, moet de vreemdeling zijn hoofdverblijfplaats in België hebben gevestigd op grond van een wettelijk verblijf, en dit zowel op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek of verklaring als gedurende de onmiddellijk hieraan voorafgaande periode. Zowel het wettelijk verblijf als het hoofverblijf dienen ononderbroken te zijn.

§ 2. Onder wettelijk verblijf wordt verstaan:

1° wat het ogenblik van de indiening van zijn verzoek of verklaring betreft: toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet;

2° wat de voorafgaande periode betreft: toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

Voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag en de datum waarop hun dat recht op verblijf is toegekend, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°;

Voor de vluchtelingen erkend overeenkomstig het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 wordt de periode tussen de datum van de indiening van hun aanvraag tot internationale bescherming en de datum van de erkenning van het statuut van vluchteling door de bevoegde minister, gelijkgesteld aan een gemachtigd verblijf in de zin van paragraaf 2, 2°];

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

§ 3. *In de gevallen bepaald in dit Wetboek wordt het ononderbroken karakter van het verblijf bedoeld in § 2 niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van hoogstens zes maanden, voor zover deze afwezigheden in totaal de duur van een vijfde van de in dit Wetboek vereiste termijnen voor verkrijging van de nationaliteit niet overschrijden.”*

6.

Overwegende dat niet betwist wordt dat [de eiser], zoals vereist door artikel 7bis § 2, eerste lid, 1° WBN, op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit – namelijk op 27 december 2017 – een wettelijk verblijf in de zin van dat artikel had, namelijk: toegelaten was tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet, namelijk beschikte over een verblijfsdocument E+ kaart ter staving van duurzaam verblijf in België, geldig van 27 december 2016 tot en met 27 december 2021 (dossier [de eiser])

7.

Overwegende dat de vraag aldus rijst of [de eiser] voor de periode voorafgaand aan zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit afgelegd op 27 december 2017 – dus van zijn geboorte tot en met 26 december 2017 – toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de vreemdelingenwet” van 15 december 1980;

Dat artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit; [...]”

Dat artikel 3 van het KB van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen bepaalt:

“De Minister die buitenlandse zaken tot zijn bevoegdheid heeft verstrekt kosteloos een bijzondere identiteitskaart, overeenkomstig het hierbij gevoegd model III :

1° aan de leden van het administratief en technisch personeel van de in het Rijk gevestigde diplomatieke zendingen en van de permanente vertegenwoordigingen en de zendingen bij de in het Rijk gevestigde publiekrechtelijk internationale instellingen evenals aan hun echtgenoot, aan hun familieleden en hun ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar, onder de voorwaarden bepaald bij artikel 37, § 2, van het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer;

2° aan de beroepsconsulaire bedienden van de in het Rijk gevestigde consulaire posten die worden geleid door een beroeps- of honorair consulaire ambtenaar evenals aan hun echtgenoot, aan hun familieleden en aan hun ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar, onder de voorwaarden bepaald bij artikel 46, §§ 1 en 2, van het Verdrag van Wenen inzake consulaire verkeer;

3° aan de ambtenaren en personeelsleden van de in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen;

4° aan de leden van het Europees Parlement die uitsluitend om reden van hun mandaat in het Rijk verblijven;

5° aan de echtgenoot en aan de ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar en aan de overige familieleden van de personen bedoeld in 3° en 4° overeenkomstig de verdragen of zetelakkoorden terzake;

6° aan de honoraire consulaire ambtenaren die gemachtigd zijn hun ambt in het Rijk uit te oefenen en die alhier geen duurzaam verblijf hielden op het ogenblik van hun indiensttreding, evenals aan hun echtgenoot en aan de inwonende ongehuwde kinderen van meer dan vijf jaar en minder dan achttien jaar”;

Dat aldus, in uitvoering van artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet, artikel 3 van het KB van 30 oktober 1991 bepaalt dat de Minister van Buitenlandse Zaken een bijzondere identiteitskaart verstrekt aan, onder andere, ambtenaren van in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen zoals de Europese Organisatie voor de Veiligheid van het Luchtverkeer (Eurocontrol), alsook aan hun echtgenoot en ongehuwde inwonende kinderen;

Dat deze categorieën vreemdelingen dan ook meestal vrijgesteld zijn van immigratiebeperkingen en van de formaliteiten betreffende vreemdelingenregistratie:

Dat onder de internationale overeenkomsten die begrepen worden door het materiële toepassingsgebied van artikel 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet en, in uitvoering daarvan, van artikel 3 van het KB van 30 oktober 1991 ook het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol” d.d. 13 december 1960 valt, goedgekeurd bij wet van 12 maart 1962;

Dat artikel 22 van het Verdrag van 13 december 1960 bepaalt:

“1. Het Agentschap kan een beroep doen op de medewerking van gekwalificeerde onderdanen van de Verdragsluitende Partijen.

2. De personeelsleden van de Organisatie genieten tezamen met hun inwonende gezinsleden dezelfde vrijstelling van maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen, die in het algemeen wordt toegekend aan personeelsleden van vergelijkbare internationale organisaties.

3. [...]

4. Van de bepalingen van de leden 1 en 2 van dit artikel kan slechts worden afgeweken om redenen van openbare orde, veiligheid of volksgezondheid [...].”

8.

Overwegende dat deze bijzondere door de Belgische overheid afgeleverde identiteitsdocumenten zoals de “Bijzondere identiteitskaart”, afgekort B.I., principieel gekoppeld zijn aan de missie die genoemde internationale ambtenaren respectievelijk hun echtgenoot en hun vader/moeder in het Rijk vervullen, en dat van zodra hun opdracht vervalt, zij niet langer voldoen aan de vereisten om er aanspraak te kunnen op maken, en hun verblijfsrecht op Belgisch grondgebied dan ook ophoudt, althans op deze specifieke basis.

9.

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat [de eiser] voorhoudt, zijn recht op verblijf op Belgisch grondgebied vanaf zijn geboorte aldus geenszins werd gevestigd op basis van de Belgische Vreemdelingenwet maar wél op basis van artikel 22 van het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol” d.d. 13 december 1960, goedgekeurd door de wet van 12 maart 1962;

Dat het feit dat artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet vooropstelt dat van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, “de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit” vanzelfsprekend niet betekent dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag of protocol toegelaten of gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de Vreemdelingenwet”.

Dat wel integendeel artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet het duidelijk onderscheid maakt tussen drie categorieën vreemdelingen die van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag;

2° de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door de Vreemdelingenwet zelf;

3° de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een Koninklijk Besluit in uitvoering van de Vreemdelingenwet;

Dat de door [de eiser] aangehaalde andersluidende rechtspraak niet kan overtuigen.

10.

[...]

11.

Overwegende dat [de eiser] in ondergeschikte orde opwerpt dat het uitsluiten van bepaalde categorieën vreemdelingen als hebbende een toelating of machtiging om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de Vreemdelingenwet door artikel 7bis, § 2, 2° WBN, discriminerend zou zijn en daardoor in strijd met de artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet;

Dat hij dan ook het hof verzoekt volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Is artikel 7bis, § 2, 2° WBN, gelezen in combinatie met artikel 12bis, § 1, 1° WBN, strijdig met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in zoverre het alleen tijdvlakken van wonen [op Belgisch grondgebied] toestaat op basis van de Vreemdelingenwet, maar niet op grond van internationale overeenkomsten?”;

Overwegende evenwel dat artikel 7bis, § 2, 2° WBN klaarblijkelijk de artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet niet schendt (art. 26, § 2, derde lid Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof d.d. 6 januari 1989);

Dat immers, opdat er van discriminatie sprake zou kunnen zijn, het moet gaan om een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën personen zonder afdoende verantwoording;

Dat enerzijds Europese burgers (of andere vreemdelingen) die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel op basis van de Vreemdelingenwet zelf, en anderzijds Europese burgers (of andere vreemdelingen) die een wettelijke verblijfstitel hebben in België enkel op basis van hun hoedanigheid van [echtgenoot of kind van] ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling zoals EUROCONTROL, manifest geen vergelijkbare categorieën personen zijn;

Dat deze laatste categorie immers op Belgisch grondgebied verblijft op basis van internationale afspraken waardoor ons land daar weinig of geen zeggenschap over heeft en het deze personen en hun echtgenoot en (afhankelijke) kinderen moet toelaten op Belgisch grondgebied te verblijven;

Dat [de eiser] tevergeefs verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 93/2018 d.d. 19 juli 2018, dat uitspraak doet aangaande prejudiciële vragen over de artikelen 4/1, 5 en 8, § 1, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gesteld door de Raad van State; dat de in dit arrest door het Grondwettelijk Hof getoetste wetsbepalingen handelen over een geheel andere wetgeving dan degene die hier aan de orde is en het Grondwettelijk Hof in dat arrest overigens voor recht gezegd heeft dat artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers de artikelen 10, 11, 23, 105, 108 en 191 van de Grondwet niet schendt, en dat de artikelen 4, § 1, en 5 van dezelfde wet de artikelen 22, 23 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM niet schenden;

Dat er dan ook geen reden is om de door [de eiser] in ondergeschikte orde voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

12.

Overwegende dat [de eiser] zich verder tevergeefs beroept op de artikelen 40bis, § 4 en 42quinquies, § 1 Vreemdelingenwet als “alternatieve basis” voor het eisen van een periode van wettelijk verblijf in België in de zin van artikel 12bis, §1, 1°, b) WBN;

Overwegende dat het juist is dat een ambtenaar van Eurocontrol een migrerend werknemer is, en dat een EU-onderdaan die in een andere Lidstaat dan zijn land van herkomst werkt, zijn hoedanigheid van werknemer in de zin van Verdrag betreffende de werking van de Europese Uni (VwEU) niet verliest doordat hij een functie bij een internationale organisatie zoals Eurocontrol vervult, ook al zijn de voorwaarden voor zijn toelating en verblijf in het land van tewerkstelling speciaal geregeld in een internationale overeenkomst (zie o.m. HvJ 27 mei 1993, C-310/91), punt 20, inzake Schmid), en dat ook hun inwonende kinderen daardoor de voordelen genieten van de EU-instrumenten die het vrije verkeer van werknemers regelen (zie o.m. HvJ 27 mei 1993, C-310/91, punten 23-24, inzake Schmid);

Overwegende dat de verblijfsrechten van migrerende EU-werknemers en hun gezinsleden opgenomen zijn in de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004;

Dat deze Richtlijn 2004/38 in het Belgisch recht werd omgezet bij artikel 40bis en artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 25 april 2007;

Dat artikel 7, lid 1, onder d) van Richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 2, lid 2, onder c) werden omgezet in de Belgische rechtsorde bij artikel 40bis Vreemdelingenwet, en het duurzame verblijfsrecht van artikel 16 van Richtlijn 2004/38

in de Belgische rechtsorde werd omgezet bij artikel 42quinquies, § 1 Vreemdelingenrecht;

Overwegende evenwel dat, in tegenstelling tot wat [de eiser] voorhoudt, het voorgaande niet wegneemt dat zijn verblijfsrecht op Belgisch grondgebied niet gevestigd is op basis van de artikelen 40bis en 42quinquies van de Vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 22 van het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol” d.d. 13 december 1960, goedgekeurd bij wet van 12 maart 1962;

Overwegende verder dat, in tegenstelling tot wat [de eiser] lijkt voor te houden, het obstakel waarop zijn verklaring tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op grond van artikel 12bis, § 1, 1° WBN botst, in essentie niet gelegen is in het type verblijfsdocument dat hij vóór 27 januari 2017 verkregen had, namelijk een “Bijzondere Identiteitskaart” of B.I., dat inderdaad slechts van declaratieve aard is en niet meer doet dan een vooraf bestaand verblijfsrecht van de betrokkene bevestigen (vgl. In het algemeen: HvJ 27 juni 2018, C-246/17, punt 49, inzake Diallo), maar wél in het feit dat zijn verblijfsrecht in België niet gesteund is op een toelating of machtiging overeenkomstig de Vreemdelingenwet maar wél overeenkomstig het Internationaal Verdrag tot samenwerking in het belang van de veiligheid van de luchtvaart “Eurocontrol” d.d. 13 december 1960, goedgekeurd bij wet van 12 maart 1962;

Dat verder de door [de eiser] aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het verband tussen het recht van verblijf in een andere Lidstaat en het door die Lidstaat al dan niet uitgereikte [type van] verblijfsdocument niet vermag daar anders over te oordelen;

Overwegende ten slotte dat niet betwist wordt dat [de eiser] legaal in België verblijft sinds zijn geboorte, maar dat zulks op zich nu eenmaal niet volstaat in het licht van artikel 12bis, § 1, 1° juncto artikel 7bis WBN voor de periode voorafgaand aan zijn verzoek tot verkrijging van de Belgische nationaliteit d.d. 27 december 2017.

13.

Overwegende dat [de eiser] in ondergeschikte orde verzoekt in geval er enige twijfel zou bestaan over de interpretatie van de door hem ingeroepen en hierboven aangehaalde Europese regels om te bepalen of hij al sinds zijn geboorte een recht van verblijf in België geniet, om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie:

“Staan de artikelen 20, 21 en 45 VwEU, gelezen in samenhang met de artikelen 2, 3, 7, 16 en 26 van de Richtlijn 2004/38 betreffende de verblijfsrechten van EU burgers en hun familieleden, in de weg van nationale wetgeving die de erkenning van een verblijfsrecht – en vervolgens een duurzaam verblijfrecht – voor een burger van de Unie die is geboren in een andere lidstaat dan het land waarvan hij de nationaliteit heeft en daar al sinds zijn geboorte heeft gewoond, op voorwaarde dat de regels

betreffende zijn toegang tot een verblijfsplaats in de ontvangende lidstaat in zijn hoedanigheid van gezinslid van een werknemer specifiek wordt geregeld door een internationale overeenkomst of omdat zijn geen verblijfsdocument is verstrekt krachtens de nationale regels die uitvoering geven aan de rechtsinstrumenten die voorafgingen aan richtlijn 2004/38?";

Dat evenwel uit wat voorafgaat volgt dat het antwoord van het Hof van Justitie op dergelijke prejudiciële vraag niet dienstig kan zijn voor het beslechten van huidig geschil.

14.

Overwegende dat [de eiser] ter ondersteuning van zijn standpunt nog uitvoerig ingaat op de aard van de "Bijzondere identiteitskaart" of "B.i.";

Overwegende dat artikel 7bis, § 2, vierde lid [voorheen: tweede lid] WBN bepaalt:

"De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf."

Dat artikel 7bis, § 2 WBN dus niet zelf de verblijfsdocumenten opsomt die in aanmerking genomen kunnen worden als bewijs van de toelating of machtiging, in de aan het verzoek voorafgaande periode, om overeenkomstig de Vreemdelingenwet in België te verblijven;

Dat in uitvoering van artikel 7bis, § 2, vierde lid [voorheen : tweede lid] WBN het KB van 14 januari 2013 bepaalt:

"Art. 3. De verblijfsdocumenten die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit zijn :

1° de verblijfstitel " B. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2° de verblijfstitel " C. identiteitskaart voor vreemdeling ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

3° de " EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

4° de " verklaring van inschrijving ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

5° het " document ter staving van duurzaam verblijf ", opgesteld volgens de bijlage 8bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

6° de " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

7° de " duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...].

Art. 4. De verblijfsdocumenten die in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid, **2°**, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit zijn :

1° de verblijfstitel " A. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister B-tijdelijk verblijf ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

2° de verblijfstitel " B. het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

3° de " H. Europese blauwe kaart ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 6bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

4° de " C. identiteitskaart voor vreemdeling ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

5° de " EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 7bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

6° de " verklaring van inschrijving ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

7° het " document ter staving van duurzaam verblijf ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 8bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

8° de " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

9° de " duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ", opgesteld overeenkomstig de bijlage 9bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...];

10° het document opgesteld overeenkomstig de bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 [...] voor zover het in de volgende gevallen afgegeven werd :

a. indien de Burgemeester of diens gemachtigde zich in de onmogelijkheid bevindt de vreemdeling onmiddellijk in de bevolkingsregisters in te schrijven, of indien hij zich in de onmogelijkheid bevindt het verblijfsdocument waarop hij recht te kunnen afgeven;

b. indien de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, geen beslissing kan nemen inzake de aanvraag voor vernieuwing van de voorlopige machtiging tot verblijf die door de vreemdeling werd ingediend vóór het verstrijken van zijn huidige machtiging tot verblijf.

Overwegende dat in tegenstelling tot wat [de eiser] beweert, diens verblijf in België dat, zoals aangegeven, tot en met 26 december 2016, gesteund was op de “Bijzondere identiteitskaart”, toegekend door de FOD Buitenlandse Zaken, Dienst Protocol in uitvoering van het genoemde KB 30 oktober 1991, manifest niet begrepen wordt door een van de in artikel 4 van het KB van 14 januari 2014 opgesomde verblijfstitels betreffende de aan het verzoek tot het verkrijgen van de Belgische nationaliteit voorafgaande periode.

15.

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de eerste rechter overweegt, zowel uit de letter als uit de geest van artikel 7bis, § 2, vierde lid WBN duidelijk voortvloeit dat de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is en dit dus een gesloten documentair systeem vormt;

Dat artikel 7bis, § 2 vierde lid WBN immers bepaalt dat bij Koninklijk Besluit bepaald wordt “welke documenten in aanmerking komen”, waaruit logischerwijze voortvloeit dat alle andere documenten dan niet in aanmerking komen (vgl. in dezelfde zin: arrest van de 43ste kamer van dit hof van 29 maart 2018, rol 2018/FA/119);

Dat het bovendien absoluut niet zinvol zou zijn dat de Wetgever de Uitvoerende macht opdracht verleent om een lijst van documenten op te stellen die in aanmerking komen, als er daarnaast nog andere niet door de Uitvoerende macht opgelijste documenten eveneens in aanmerking genomen zouden kunnen worden;

Dat om tot deze overweging te komen het hof zich dan ook niet louter steunt op het bepaalde in punt D.2 van de Omzendbrief van 8 maart 2013 waarin bepaald wordt: “Voor de wijze waarop de begrippen wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2 WBN concreet moet worden verstaan, raadplege men wat wordt uiteengezet in Hoofdstuk III van het koninklijk besluit van 14 januari 2013, dat een exhaustief overzicht geeft van de verblijfsdocumenten die in aanmerking komen als bewijs van wettelijk verblijf”; dat het immers op dit punt om een interpretatieve omzendbrief gaat die de hoven en rechtbanken niet bindt.

16.

Overwegende bovendien dat de vraag of de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen nu al dan niet limitatief is, eigenlijk niet relevant is voor het beslechten van de zaak, nu zoals hierboven aangegeven [de eiser] in elk geval niet voldoet aan de basisvoorwaarde die de wet zelf vooropstelt, namelijk in de voorafgaande periode toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in België te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de Vreemdelingenwet” (art. 7bis, § 2, eerste lid, 2° WBN).

17.

Overwegende dat [de eiser] voorts opwerpt, met verwijzing naar o.m. een arrest van de 43ste kamer van dit hof – uitgesproken door een alleenzettelend raadsheer van een Franstalige familiekamer van 29 maart 2018 (rol 2018/FA/119) – dat indien de bij artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is, de bepaling van dit Koninklijk Besluit discriminerend is, doordat het een niet gerechtvaardigd onderscheid zou doorvoeren tussen Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die voortkomt op genoemde lijst van documenten, en de Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die niet op deze lijst voorkomt;

Overwegende evenwel dat opdat er van discriminatie sprake zou kunnen zijn, het moet gaan om een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën personen zonder afdoende verantwoording;

Dat enerzijds Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die voorkomt op de in artikel 4 van KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten, en anderzijds Europese burgers die een wettelijke verblijfstitel hebben in België enkel op basis van hun hoedanigheid van [echtgenoot of inwonend kind van] diplomatieke ambtenaar, consulaire ambtenaar, of ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling zoals Eurocontrol, manifest geen vergelijkbare categorieën personen zijn;

Dat deze laatste categorie immers op Belgisch grondgebied verblijft op basis van internationale respectievelijk communautaire afspraken waardoor ons land daar weinig of geen zeggenschap over heeft;

Overwegende dat het hierboven aangehaalde verschil in opvatting gaat over de strijdigheid van een bepaling uit een Koninklijk Besluit met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel en discriminatieverbod, zodat er geen sprake van kan zijn om een prejudiciële vraag te richten tot het Grondwettelijk Hof teneinde deze controverser op te lossen, zoals in ondergeschikte orde door [de eiser] gevraagd;

Overwegende dat, wat er ook van zij, [de eiser] in elk geval niet voldoet aan de basisvoorwaarde die de wet zelf vooropstelt, namelijk in de voorafgaande periode toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in België te verblijven of om er zich te vestigen “overeenkomstig de Vreemdelingenwet” (zie supra).

18.

Overwegende dat [de eiser] verder nog tevergeefs aanvoert dat de weigering om de “Bijzondere Identiteitskaart” of B.I. die hij tot en met 26 december 2016 had, te

aanvaarden als bewijs van rechtmatig of legaal of wettelijk verblijf op Belgisch grondgebied in het kader van zijn verzoek tot verkrijging van de Belgische nationaliteit, een onevenredige inmenging vormt in het burgerschap van de Unie krachtens artikel 20 VwEU;

Dat immers geenszins betwist wordt dat [de eiser] vanaf zijn geboorte en gedurende de gehele periode voorafgaand aan zijn verzoek tot verkrijging van de Belgische nationaliteit op wettelijk en dus rechtmatige wijze op Belgisch grondgebied heeft verbleven;

Dat er dan ook geen enkele reden is om voorafgaandelijk een prejudiciële vraag te richten tot het Hof van Justitie aangaande de interpretatie van artikel 20 VwEU;

Overwegende dat er ten overvloede op gewezen moet worden dat het feit dat [de eiser] door huidige beslissing van het hof niet de Belgische nationaliteit toegekend krijgt, geen afbreuk doet aan zijn burgerschap van de Unie gelet op zijn Britse nationaliteit.

19. Conclusie

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het hoger beroep gegrond is.”

Grievens:

Eerste onderdeel

1. Op grond van artikel 12bis, § 1, 1° WBN kan de vreemdeling die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en in België geboren is en er sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd op grond van een *wettelijk verblijf*, de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 van dat Wetboek.

Overeenkomstig artikel 7bis, § 1 van het WBN moet de vreemdeling voor de toepassing van de bepalingen van dit Wetboek inzake verkrijging of herkrijging van de Belgische nationaliteit, zijn hoofdverblijfplaats in België hebben gevestigd op grond van een wettelijk verblijf, en dit zowel op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek of verklaring als gedurende de onmiddellijk hieraan voorafgaande periode. Zowel het wettelijk verblijf als het hoofdverblijf dienen ononderbroken te zijn.

Luidens artikel 7bis, § 2 van het WBN wordt onder wettelijk verblijf verstaan:

1° wat het ogenblik van de indiening van zijn verzoek of verklaring betreft : toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of om er zich te vestigen op basis van de vreemdelingenwet;

2° wat de voorafgaande periode betreft : toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

Naar luid van artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet is de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit, onder voorbehoud van de artikelen 9 en 12, van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Artikel 22 van het Internationaal Verdrag "Eurocontrol" bepaalt dat het Agentschap een beroep kan doen op de medewerking van gekwalificeerde onderdanen van de Verdragsluitende Partijen. De personeelsleden van de Organisatie genieten tezamen met hun inwonende gezinsleden dezelfde vrijstelling van maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen, die in het algemeen wordt toegekend aan personeelsleden van vergelijkbare internationale organisaties.

Krachtens artikel 3, 3° en 5° van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 verstrekt de Minister kosteloos een bijzondere identiteitskaart aan de ambtenaren van de in het Rijk gevestigde publiekrechtelijke internationale instellingen, alsook aan hun echtgenoot en ongehuwde inwonende kinderen.

2. Uit de samenlezing van voornoemde bepalingen volgt dat de Belgische nationaliteit bij verklaring kan worden verkregen door de vreemdeling die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en in België is geboren en er sedert zijn geboorte zijn hoofdverblijf heeft gevestigd op grond van een *wettelijk* verblijf.

Voor de periode voorafgaand aan de verklaring moet de vreemdeling, om te voldoen aan een wettelijk verblijf, toegelaten of gemachtigd zijn om *meer dan drie maanden* in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen *overeenkomstig de vreemdelingenwet of de regularisatiewet*.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat hiermee alle verblijfstitels van meer dan drie maanden overeenkomstig hoofdstuk III van de Vreemdelingenwet worden bedoeld (zie *Parl.St. Kamer, Doc. 53-0476/013, p. 22 in fine*).

Overeenkomstig artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet is de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit, van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Artikel 7bis, § 2, 2° WBN vereist reeds geen verblijf *op grond van de* Vreemdelingenwet, maar wel een verblijf *overeenkomstig de* Vreemdelingenwet.

Uit de preambule van voormeld Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 volgt daarenboven dat dit koninklijk besluit in uitvoering van artikel 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet werd genomen (*“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name op het artikel 10, eerste lid, 1°, gewijzigd bij de wet van 28 juni 1984;”*).

Een verblijfstitel toegekend bij toepassing van dit koninklijk besluit is bijgevolg, conform artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk gevestigd *op grond van de* Vreemdelingenwet.

Minstens zijn de personen, die overeenkomstig artikel 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol” dezelfde vrijstelling genieten van maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen, en van wie het verblijf sedert de geboorte is gedekt door een verblijfstitel die hen werd verstrekt krachtens het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991, toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen *overeenkomstig de* vreemdelingenwet.

Zij voldoen aldus voor de voorafgaande periode aan hun verklaring van nationaliteit aan de vereiste van een *wettelijk verblijf* zoals voorgeschreven door artikel 7bis, § 2, 2° WBN.

3. Het hof van beroep stelt te dezen vast dat de eiser *niet* over een *wettelijk* verblijf in de periode voorafgaand aan zijn nationaliteitsverklaring beschikt in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN op grond van de volgende overwegingen (arrest, p. 7-8, randnummers 7 t.e.m. 9):

- Onder internationale overeenkomsten die begrepen worden door het materiële toepassingsgebied van artikel 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet en in uitvoering daarvan, van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 valt ook het Internationaal Verdrag “Eurocontrol”.
- De bijzonder door de Belgische overheid afgeleverde identiteitsdocumenten, zoals de “Bijzondere identiteitskaart”, afgekort B.I., zijn principieel gekoppeld aan de missie die genoemde internationale ambtenaren respectievelijk hun echtgenoot en hun vader/moeder in het Rijk vervullen. Van zodra hun opdracht vervalft, voldoen zij niet langer aan de vereisten om er aanspraak te kunnen op maken, en hun verblijfsrecht op Belgisch grondgebied houdt dan ook op, althans op deze specifieke basis.
- Het recht van de eiser op verblijf op Belgisch grondgebied vanaf de geboorte werd aldus geenszins gevestigd *op basis van de* Vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 22 Internationaal Verdrag “Eurocontrol”.
- Het feit dat artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet vooropstelt dat van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, *“de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit,* betekent vanzelfsprekend

niet dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag of protocol, toegelaten of gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen “*overeenkomstig de vreemdelingenwet*”.

- Immers, volgens het hof maakt artikel 10, § 1 Vreemdelingenwet het duidelijke onderscheid tussen drie categorieën vreemdelingen die van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:
  - 1°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag;
  - 2°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door de Vreemdelingenwet zelf;
  - 3°/ de vreemdelingen wier recht op verblijf erkend wordt door een Koninklijk Besluit in uitvoering van de Vreemdelingenwet;

De appelrechters besluiten hieruit dat de eiser niet aan de basisvoorwaarde voldoet die de wet zelf vooropstelt, namelijk in de voorafgaande periode toegelaten of gemachtigd zijn om meer dan drie maanden in België te verblijven of om er zich te vestigen “*overeenkomstig de Vreemdelingenwet*” (arrest p. 13, randnummer 16).

4. De appelrechters die op grond van voormelde overwegingen de verklaring van nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 1° WBN van de eiser niet inwilligen, en voor de toepassing van artikel 7bis, § 2, 2° WBN enkel het verblijf van meer dan drie maanden “*op basis van*” de Vreemdelingenwet zelf in aanmerking nemen en aldus weigeren de verblijfstitel van de eiser toegekend krachtens de artikelen 3 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol” in aanmerking te nemen als *wettelijk verblijf* in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN, verantwoordten hun beslissing niet naar recht, voegen een voorwaarde toe aan de wet en schenden aldus de artikelen 7bis, § 2, 2°, 12bis, § 1, 1° WBN, 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet, 3 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol”.

5. Besluit bij het eerste onderdeel:

De appelrechters die oordelen dat het verblijf van de eiser in de periode voorafgaand aan de verklaring van nationaliteit overeenkomstig artikel 12bis, § 1, 1° WBN geen *wettelijk verblijf* is nu de eiser niet toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden te verblijven *overeenkomstig de Vreemdelingenwet* in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN, terwijl de eiser sedert zijn geboorte beschikte over een verblijfstitel die hem werd verstrekt op basis van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol”, verantwoordten hun beslissing niet naar recht (schending van de artikelen 7bis, 12bis en voor zover als nodig 15 van het WBN, 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol en 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991).

Tweede onderdeel

6. De artikelen 10 en 11 van de Gecoördineerde Grondwet waarborgen de gelijkheid van de Belgen voor de wet.

Overeenkomstig artikel 191 van de Grondwet geniet iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen.

7. Indien uit artikel 7bis, § 2, 2° WBN zou volgen dat het verblijf van de eiser, gevestigd overeenkomstig artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag "Eurocontrol", geen wettelijk verblijf in de zin van deze bepaling is omdat deze niet zou zijn gevestigd *op basis van de Vreemdelingenwet*, schendt deze wetsbepaling, aldus geïnterpreteerd, de artikelen 10, 11 en artikel 191 van de Grondwet.

Immers, artikel 7bis, § 2, 2° WBN maakt in die interpretatie een onderscheid tussen vreemdelingen die, voor de periode die de nationaliteitsverklaring voorafgaat, gemachtigd of toegelaten waren om meer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven of er zich te vestigen *op grond van de Vreemdelingenwet* en vreemdelingen die voor dezelfde periode gemachtigd of toegelaten waren om meer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven of er zich te vestigen *op grond van een andere wet, een internationaal verdrag of een koninklijk besluit*.

Beide categorieën vreemdelingen bevinden zich in vergelijkbare situaties, vermits zij beiden de Belgische nationaliteit willen verkrijgen op grond van hun wettelijk verblijf van meer dan drie maanden (vgl. GwH 20 december 2012, arrestnr. 166/2012, rolnummer 5414, ow. B.2.2).

Doordat het hof van beroep artikel 7bis, § 2, 2° WBN, in samenhang gelezen met artikel 12bis, § 1, 1° WBN en artikel 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet, in die zin interpreteert dat *enkel* een legaal verblijf van meer dan drie maanden *op grond van de Vreemdelingenwet* in aanmerking komt, met uitsluiting van enige verblijfstitel van meer dan drie maanden toegekend op grond van een Internationaal verdrag, een wet, of een koninklijk besluit, schendt het de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

8. In zijn syntheseconclusie, waarop Uw Hof vermag acht te slaan, heeft eiser verzocht in dit verband een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen (syntheseconclusie eiser, p. 10, randnummer 4.19).

Volgens het hof van beroep is er geen reden om deze vraag te stellen omdat artikel 7bis, § 2, 2° WBN de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet *klaarblijkelijk* niet schendt.

Het hof van beroep oordeelt dat enerzijds vreemdelingen die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel op basis van de Vreemdelingenwet zelf, en anderzijds vreemdelingen die een wettelijke verblijfstitel hebben enkel op basis van hun hoedanigheid van (echtgenoot of kind van een) ambtenaar van een internationale

publiekrechtelijke instelling zoals Eurocontrol, *manifest* geen vergelijkbare categorieën personen zijn (arrest p. 9, randnummer 11).

Immers, deze laatste categorie zou op Belgisch grondgebied verblijven 'op basis van internationale afspraken waardoor ons land daar weinig of geen zeggenschap over heeft en het deze personen en hun echtgenoot en (afhankelijke) kinderen moet toelaten op Belgisch grondgebied te verblijven' (arrest, nr. 17).

9. Beide categorieën vreemdelingen bevinden zich echter wel degelijk in vergelijkbare situaties, vermits zij beiden de Belgische nationaliteit willen verkrijgen op grond van hun wettelijk verblijf van meer dan drie maanden (vgl. GwH 20 december 2012, arrestnr. 166/2012, rolnummer 5414, ow. B.2.2).

Doordat het hof van beroep oordeelt dat enerzijds vreemdelingen die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel op basis van de Vreemdelingenwet zelf, en anderzijds vreemdelingen die een wettelijke verblijfstitel hebben enkel op basis van hun hoedanigheid van (echtgenoot of kind van een) ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling, *manifest* geen vergelijkbare categorieën zijn en er hierdoor geen reden is om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, schenden de appelrechters artikel 26, § 2, derde lid Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof.

10. Bovendien heeft overeenkomstig artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij beschikt over een geldig verblijfsdocument overeenkomstig artikel 41, § 1 van deze wet en hij werknemer in het Rijk is.

Op grond van artikel 40*bis*, § 4, in samenhang met § 2 van de Vreemdelingenwet hebben de bloedverwanten in de neergaande lijn het recht de in het artikel 40, § 4, 1° deze wet bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden, voor zover zij over een geldig verblijfsdocument overeenkomstig artikel 41, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikken.

Artikel 42*quinquies* van de Vreemdelingenwet voegt hier nog aan toe dat een duurzaam recht op verblijf erkend wordt aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

11. Uit het voorgaande volgt dat uit artikel 7*bis*, § 2, 2° WBN, in de interpretatie die het bestreden arrest hieraan geeft, zou impliceren dat de kinderen van een *werknemer* dewelke burger is van de Unie, en wiens verblijf werd gevestigd op grond van de artikelen 40 en 40*bis* van de Vreemdelingenwet, *wel* over een *wettelijk verblijf overeenkomstig de Vreemdelingenwet* in de zin van artikel 7*bis*, § 2, 2° WBN beschikken, terwijl de kinderen van een *werknemer* dewelke burger is van de Unie en die is tewerkgesteld bij Eurocontrol, en is vrijgesteld van de maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen en wiens verblijf aldus werd gevestigd overeenkomstig artikel 22 van het Internationaal Verdrag

“Eurocontrol” en artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991, *niet* over een *wettelijk verblijf overeenkomstig de Vreemdelingenwet* beschikken.

Beide categorieën van vreemdelingen bevinden zich in eenzelfde minstens vergelijkbare situatie vermits zij beiden de Belgische nationaliteit willen verkrijgen door hun wettelijk verblijf van meer dan drie maanden aan te voeren en hun wettelijk verblijf werd gevestigd door de hoedanigheid van hun ouder die als burger van de Unie in België is tewerkgesteld.

Noch uit de wettekst zelf, noch uit de parlementaire voorbereidingen blijkt enige objectieve verantwoording voor het onderscheid tussen voornoemde categorieën.

In zoverre artikel 7bis, § 2, 2° WBN aldus moet worden gelezen, maakt deze wetsbepaling zonder enige verantwoording een onderscheid tussen twee categorieën personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, schendt deze bepaling de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

12. Ondergeschikt, en voor zover als nodig, verzoekt eiser Uw Hof om volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

a) “Schendt artikel 7bis, § 2, 2°, in samenhang gelezen met artikel 12bis, § 1, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, in de hypothese dat het meerderjarige kind van een ouder die tewerkgesteld is bij de organisatie “Eurocontrol”, dat sedert zijn geboorte toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven overeenkomstig de bepalingen van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol” de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in zoverre het verblijf voor de voorafgaande periode aan de nationaliteitsverklaring **niet** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling, terwijl het verblijf van het meerderjarige kind dat voor de voorafgaande periode aan zijn verklaring van nationaliteit toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen op grond van de Vreemdelingenwet **wel** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling?”

b) “Schendt artikel 7bis, § 2, 2°, in samenhang gelezen met artikel 12bis, § 1, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, in de hypothese dat het meerderjarige kind van een burger van de Unie die tewerkgesteld is bij de organisatie “Eurocontrol”, dat sedert zijn geboorte toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven overeenkomstig de bepalingen van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol” de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in zoverre het verblijf voor de voorafgaande periode aan de nationaliteitsverklaring **niet** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling, terwijl het verblijf van het meerderjarige kind van een burger van de Unie die in België is tewerkgesteld en dat voor de voorafgaande periode aan zijn verklaring van nationaliteit toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de artikelen 40, en 40bis van de Vreemdelingenwet **wel** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling”

13. Besluit bij het tweede onderdeel:

In zoverre de appelrechters artikel 7bis, § 2, 2° WBN, in samenhang gelezen met de artikelen 12bis, § 1, 1° WBN en 10, § 1, 1° Vreemdelingenwet, aldus interpreteren dat *enkel* een legaal verblijf van meer dan drie maanden *op grond van de Vreemdelingenwet* in aanmerking kan worden genomen als “wettelijk verblijf” voor de periode voorafgaand aan de verklaring van nationaliteit, met uitsluiting van iedere verblijfstitel van meer dan drie maanden toegekend op grond van een Internationaal verdrag, een andere wet, of een Koninklijk besluit, verantwoordt zij hun beslissing niet naar recht (schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet).

Evenmin naar recht verantwoord is de beslissing van het hof van beroep dat er geen reden is om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, doordat *enerzijds* Europese burgers (of andere vreemdelingen) die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel op basis van de Vreemdelingenwet zelf, en *anderzijds* Europese burgers (of andere vreemdelingen) die een wettelijke verblijfstitel hebben enkel op basis van hun hoedanigheid van (echtgenoot of kind van een) ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling, *manifest* geen vergelijkbare categorieën zijn (schending van artikel 26, § 2, derde lid Bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof en voor zover als nodig van de artikelen 7bis, § 2, 2° en 12bis WBN, 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol”, 10, § 1, 1°, 40, 40bis en 42quinquies van de Vreemdelingenwet).

14. Ondergeschikt, zouden in dit verband de prejudiciële vragen zoals aangehaald in het middel aan het Grondwettelijk Hof dienen te worden gesteld.

Derde onderdeel

15. Overeenkomstig artikel 7bis, § 2, vierde lid WBN bepaalt de Koning, bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad, welke documenten in aanmerking komen als bewijs van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013, bepaalt in uitvoering van voormelde bepaling dat de in deze bepaling opgesomde verblijfsdocumenten in aanmerking moeten worden genomen als bewijs van wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, eerste lid 2° van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

16. Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat bij koninklijk besluit van 14 januari 2013 deze verblijfsdocumenten worden opgesomd, dewelke in aanmerking *moeten* worden genomen *als bewijs* van het wettelijk verblijf in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN.

Deze bepaling kan echter niet restrictief worden gelezen in die zin dat het een exhaustieve lijst zou bevatten waardoor er *geen enkel ander legaal verblijf* in aanmerking zou kunnen worden genomen.

Immers, hoewel uit deze bepalingen volgt dat de opgesomde documenten als bewijs van wettig verblijf *moeten* worden aanvaard, blijkt hieruit niet dat *geen enkel ander* bewijsmiddel zou *mogen* worden aanvaard om aan te tonen dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van een “wettelijk verblijf” in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN.

Bovendien werd artikel 7bis, § 2 WBN door de wet van 18 juni 2018 houdende diverse bepalingen inzake burgerlijk recht en bepalingen met het oog op de bevordering van alternatieve vormen van geschillenoplossing in die zin aangepast dat voortaan voor burgers van de Europese Unie en hun familieleden, alsook voor erkende vluchtelingen de periode tussen de datum van hun aanvraag en de erkenning van hun verblijf in aanmerking genomen als “*wettelijk verblijf*”, niettegenstaande deze verblijfstitel niet is opgenomen in het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 (zie artikel 7bis, derde en vierde lid WBN).

Het koninklijk besluit werd *niet* aangepast.

Er dienen aldus *per definitie* andere verblijfstitels dan deze welke zijn opgesomd in het koninklijk besluit van 14 januari 2013 te worden aanvaard, waardoor dit besluit niet limitatief of ‘exhaustief’ kan worden geïnterpreteerd.

17. De appelrechters stellen het volgende vast (arrest, p. 12-13, randnummer 15):

- Het verblijf van de eiser wordt manifest niet begrepen door een van de in artikel 4 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 opgesomde verblijfstitels.
- Zowel uit de letter als uit de geest van artikel 7bis, § 2, vierde lid WBN vloeit duidelijk voort dat de bij artikel 4 van het KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is en dit een gesloten documentair systeem vormt.
- Dit volgt uit artikel 7bis, § 2 vierde lid WBN dat bepaalt dat bij koninklijk besluit bepaald wordt “*welke documenten in aanmerking komen*”, waaruit voortvloeit dat alle andere documenten dan niet in aanmerking komen;
- Het zou absoluut niet zinvol zijn dat de wetgever de uitvoerende macht opdracht verleent om een lijst van documenten op te stellen die in aanmerking komen, als er daarnaast nog andere niet door de uitvoerende macht opgelijste documenten eveneens in aanmerking genomen zouden kunnen worden.

De appelrechters oordelen, minstens impliciet toch zeker, dat zelfs indien het verblijf van de eiser zou zijn gevestigd *overeenkomstig* de Vreemdelingenwet, het verblijfsdocument als dusdanig niet wordt opgesomd in artikel 4 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 en eiser voor de periode voorafgaand aan zijn verklaring van nationaliteit bijgevolg hierom reeds niet voldoet aan de voorwaarde van “wettelijk verblijf” in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN.

Door aldus te oordelen schenden de appelrechters artikel 7bis, § 2, 2° WBN evenals artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013.

18. Voorts passen de hoven en de rechtbanken overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Uit deze bepaling volgt dat een koninklijk besluit dat strijdig is met het Grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, door ieder met eigenlijke rechtspraak belast orgaan, buiten toepassing dient te worden gelaten.

In zoverre aan het artikel 4 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 de *exhaustieve* interpretatie dient te worden gegeven dat *enkel* het verblijf van de vreemdelingen dat gedekt wordt door een verblijfsdocument dat in deze bepaling wordt opgesomd in aanmerking kan worden genomen, en dat er *geen enkel ander* verblijfsdocument in aanmerking kan worden genomen om na te gaan of diegene die een nationaliteitsverklaring aflegt over een "wettelijk verblijf" in de zin van artikel 7 *bis*, § 2, 2° WBN beschikte, is artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 strijdig met het Grondwettelijk gelijkheidsbeginsel zoals dit voortvloeit uit de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Immers, het koninklijk besluit van 14 januari 2013 maakt alsdan een onderscheid, zonder dat hier enige objectieve verantwoording voor wordt gegeven, tussen de vreemdelingen met een wettelijke verblijfstitel die voorkomt in de opgesomde documenten en de vreemdelingen met een verblijfstitel die er niet in voorkomt, niettegenstaande het feit dat beide categorieën vreemdelingen wettig zijn toegelaten of gemachtigd om meer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven.

Minstens impliceert de toepassing, in dit geval, van artikel 4 van koninklijk besluit van 14 januari 2013 dat de kinderen van een *werknemer* dewelke burger is van de Unie, en wiens verblijf werd gevestigd op grond van de artikelen 40 en 40 *bis* van de Vreemdelingenwet, *wel* over een *wettelijk verblijf* in de zin van artikel 7 *bis*, § 2, 2° WBN beschikken (overeenkomstig en respectievelijk artikel 4, 8° en 9° van het koninklijk besluit van 14 januari 2013), terwijl de kinderen van een *werknemer* dewelke burger is van de Unie maar die is tewerkgesteld bij Eurocontrol, die overeenkomstig artikel 22 van het Internationaal Verdrag zijn vrijgesteld van de maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen en wiens verblijf aldus werd gevestigd overeenkomstig dit Internationaal Verdrag en artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991, *niet* over een *wettelijk verblijf overeenkomstig de Vreemdelingenwet* zouden beschikken.

Doordat voormeld artikel 4 aldus zonder enige verantwoording een onderscheid maakt tussen twee categorieën van personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, schendt het koninklijk besluit de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en dient deze bepaling bijgevolg overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten.

19. De appelrechters stellen het volgende vast (arrest, p. 13-14, randnummer 17):

- De eiser werpt ten onrechte op dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 discriminerend is.

- Opdat er van discriminatie sprake zou kunnen zijn, dient het te gaan om een ongelijke behandeling van vergelijkbare categorieën personen, zonder afdoende verantwoording.
- Europese burgers die in het bezit zijn van een wettelijke verblijfstitel die voorkomt op de in artikel 4 van het KB van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten *enerzijds* en Europese burgers die een wettelijke verblijfstitel hebben in België enkel op basis van hun hoedanigheid van [echtgenoot of inwonend kind van] diplomatieke ambtenaar, consulaire ambtenaar, of ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling zoals “Eurocontrol” *anderzijds*, zijn *manifest* geen vergelijkbare categorieën personen;
- Deze laatste categorie verblijft immers op het Belgisch grondgebied op basis van internationale respectievelijk communautaire afspraken waardoor ons land daar weinig of geen zeggenschap over heeft

20. In zoverre de appelrechters artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 niet buiten toepassing laten en op grond van deze overwegingen, minstens impliciet doch zeker, oordelen dat aan voormeld artikel een exhaustieve draagwijdte dient te worden gegeven en dat de verblijfstitel van de eiser in artikel 4 van het koninklijk besluit niet wordt vermeld waardoor hij overeenkomstig artikel 7bis, § 2, 2° WBN niet over een *wettelijk verblijf* beschikt, schenden zij artikel 159 van de Grondwet.

21. Besluit bij het derde onderdeel

In zoverre de appelrechters oordelen dat de in artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 bepaalde lijst van documenten die in aanmerking komen als bewijs van het in aanmerking komend verblijf in België limitatief is en dat dit dus een gesloten documentair systeem vormt, en bijgevolg oordelen dat iedere verblijfstitel die niet in deze bepaling wordt vermeld, niet in aanmerking komt als *wettelijk verblijf* in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN, is hun beslissing niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 7bis, § 2, vierde lid en 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013).

In zoverre de appelrechters oordelen dat aan artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 een exhaustieve draagwijdte dient te worden gegeven, dat de verblijfstitel van de eiser in artikel 4 van het koninklijk besluit niet wordt vermeld *waardoor* hij overeenkomstig artikel 7bis, § 2, 2° WBN niet over een *wettelijk verblijf* beschikt, en dienvolgens deze bepaling niet buiten toepassing laten, verantwoord zijn hun beslissing niet naar recht (schending van de artikelen 10, 11, 159 en 191 van de Grondwet, 7bis, § 2, 2° WBN en 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013).

TOELICHTING BIJ HET ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

22. Overeenkomstig artikel 7bis, § 2, 2° WBN beschikt de vreemdeling over een *wettelijk verblijf* wanneer hij, voor wat de aan de verklaring voorafgaande periode betreft, toegelaten of gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen *overeenkomstig* de vreemdelingenwet of de regularisatiewet.

Deze bepaling werd ingevoerd teneinde de nationaliteitsverwerving te objectiveren en “migratieneutraal” te maken. In geen geval zou zij een middel mogen zijn om een verblijfstitel te verwerven of om het administratieve statuut van de vreemdeling te consolideren (Wetsvoorstel tot wijziging van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken, *Parl.St.* Kamer 2011-12, nr. 53-476/15, 4).

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat met “wettelijk verblijf” alle verblijfstitels van meer dan drie maanden overeenkomstig hoofdstuk III van de Vreemdelingenwet bedoeld worden (zie *Parl.St.* Kamer, nr. 53-0476/013, p. 22 *in fine*; *Parl.St.* Kamer, nr. 53-0476/013, p. 22).

Noch de wettekst, noch uit het doel van deze bepaling, volgt dat artikel 7bis, § 2, 2° WBN, een verblijf *op grond* van de Vreemdelingenwet.

Hoofdstuk III, artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, “*de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit*”.

Het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 werd genomen in uitvoering van dit artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

23. Een vreemdeling die beschikt over een verblijfstitel, afgeleverd op grond van dit Koninklijk besluit, en die overeenkomstig artikel 22 van het Internationaal Verdrag “Eurocontrol” en die is *vrijgesteld* van maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen, is bijgevolg *op grond* van artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet *van rechtswege* toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, minstens is deze vreemdeling toegelaten of gemachtigd om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven *overeenkomstig* de vreemdelingenwet.

Deze vreemdeling beschikt aldus over een wettelijk verblijf *overeenkomstig* de Vreemdelingenwet in de zin van artikel 7bis, § 2, 2° WBN.

24. Er is reeds enige tijd controversie in de rechtspraak over de draagwijdte van het begrip ‘*wettelijk verblijf*’ in de zin van deze bepaling, samen gelezen met het koninklijk besluit van 14 januari 2013 en meer bepaald of artikel 4 van dit besluit een limitatieve opsomming van documenten zou betreffen dewelke in aanmerking mogen worden genomen.

Zo werd - voor de wijziging van artikel 7bis WBN door de wet van 18 juni 2018 - een attest van immatriculatie vaak *niet* aanvaard als bewijs van wettelijk verblijf, nu dit niet voorkomt in de lijst van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 (zie vb. Gent 11 december 2014, *RW* 2015-2016, 232; Rb. Antwerpen (afd. Antwerpen) 12 maart 2015, nr. 14/194/B, <http://agii.be/vreemdelingenrecht/rechtspraak>).

Anderen steunden zich daarentegen op het *declaratieve* karakter van het verblijfsrecht verkregen na het ontvangst van een verblijfsdocument, om te besluiten dat de vreemdeling moet worden geacht dit recht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning, en niet vanaf het moment van de afgifte van de verblijfskaart zelf, waardoor het attest van immatriculatie wel degelijk kan worden aanvaard als bewijs van een “wettelijk verblijf” (zie o.m. Rb. Oost-Vlaanderen (afd. Gent) 21 april 2016, nr. 16/202/B, <http://agii.be/vreemdelingenrecht/rechtspraak>).

25. Bij wet van 18 juni 2018 heeft de wetgever artikel 7bis, § 2 WBN aangepast om hier meer duidelijkheid te creëren. Voortaan bepaalt dit artikel dat voor burgers van de Europese Unie en hun familieleden, alsook voor erkende vluchtelingen, de periode tussen de datum van hun aanvraag en de erkenning van hun verblijf in aanmerking wordt genomen als “*wettelijk verblijf*”, niettegenstaande deze verblijfstitel niet is opgenomen in het koninklijk besluit van 14 januari 2013 (zie artikel 7bis, § 2, derde en vierde lid WBN).

Er blijft evenwel onduidelijkheid bestaan voor de ‘protocolkaarten’, zoals in dit geval, die worden toegekend op grond van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991.

Een deel van de rechtspraak stelt dat inderdaad aan het koninklijk besluit van 14 januari 2013 een limitatieve interpretatie dient te worden gegeven, en dat een verblijfstitel die niet in deze lijst voorkomt, per definitie niet voldoet aan een *wettelijk verblijf* (zie o.m. Brussel 18 december 2018, nr. 2018/FQ/13; Antwerpen 13 juni 2016, nr. 2015/AR/2593; Rb. Antwerpen, 20 november 2015, nr. 15/2837/B; Rb. Luik 14 maart 2014, nr. 13/1617/B, <http://agii.be/vreemdelingenrecht/rechtspraak>).

Een ander deel van de rechtspraak aanvaardt het *wettelijk* karakter van het verblijf op basis van deze verblijfstitel, nu het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 uitvoering geeft aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet en omdat deze bepaling een niet te rechtvaardigen onderscheid maakt tussen vreemdelingen die over een wettelijke verblijfstitel beschikken die wel voorkomt in deze lijst, en vreemdelingen die eveneens over een wettige verblijfstitel beschikken die niet voorkomt in die lijst, waardoor artikel 4 van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten (zie o.m. Brussel 29 maart 2018, nr. 2017/FA/583; Rb. Leuven 8 mei 2017, nr. 17/66/B; Rb. Nijvel 14 juli 2017, nr. 17/221/B; Rb. Brussel 12 december 2017, nr. 15/2903/B, Rb. Brussel 28 mei 2018, nr. 17/1261/B, Rb, <http://agii.be/vreemdelingenrecht/rechtspraak>).

26. Te dezen oordeelt het hof van beroep dat deze discussie inzake het limitatief karakter van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 eigenlijk niet relevant is voor de beoordeling van het geschil, nu de eiser *hoe dan ook* niet beschikt over een verblijfstitel *overeenkomstig* de vreemdelingenwet, maar wel op grond van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991.

Vooreerst is het verblijf van de eiser wel degelijk gevestigd *overeenkomstig* de vreemdelingenwet in de zin van deze bepaling (zie *supra* nr. 23).

Bovendien zou in deze interpretatie wel degelijk het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel worden geschonden.

Er wordt immers in dat geval een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën vreemdelingen, die de Belgische nationaliteit wensen te verkrijgen op grond van hun wettelijk verblijf op het Belgische grondgebied, uit hoofde van een verblijfstitel voor een verblijf van meer dan drie maanden, zonder enige verantwoording.

Het hof van beroep verwerpt deze stelling doordat beide categorieën vreemdelingen *manifest* niet vergelijkbaar zijn, nu de categorie vreemdelingen die hun verblijfstitel kregen op basis van hun hoedanigheid van [echtgenoot of kind van] ambtenaar van een internationale publiekrechtelijke instelling hier verblijven op basis van *internationale of communautaire afspraken waar ons land weinig of geen zeggenschap over heeft* en het deze personen en hun echtgenoot en (afhankelijke) kinderen moet toelaten op het grondgebied.

Deze redengeving kan geenszins worden bijgetreden. België is verdragspartij bij het Internationaal Verdrag "Eurocontrol" en heeft dit verdrag bij wet goedgekeurd. Bovendien bevinden beide categorieën vreemdelingen zich voor de toepassing van artikel 7bis, § 2, 2° en 12bis, § 1, 1° WBN zich wel degelijk in een vergelijkbare situatie.

Ten overvloede komt uit de uitvoerige rechtspraak in deze zin, waarbij artikel 4 van het koninklijk besluit door een schending van het gelijkheidsbeginsel buiten toepassing wordt gelaten overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, voort dat geenszins kan worden gesteld dat beide categorieën *manifest* niet vergelijkbaar zijn.

27. De beide categorieën zijn eens te meer vergelijkbaar indien ze in de context van de Europese Unie wordt geplaatst.

Overeenkomstig de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet wordt aan de kinderen van de burgers van de Unie die in België zijn tewerkgesteld een verblijfsrecht toegekend.

Volgens het hof van beroep beschikt de eiser, wiens ouder is tewerkgesteld bij "Eurocontrol" en die overeenkomstig het artikel 22 van het Internationaal Verdrag "Eurocontrol" is vrijgesteld van de maatregelen die de immigratie beperken en de inschrijving van vreemdelingen regelen, *niet* over een wettelijk verblijf.

Het Hof van Justitie oordeelde meermaals dat een burger van de Unie die in een andere lidstaat dan zijn land van herkomst werkt, zijn hoedanigheid van werknemer in de zin van artikel 48, lid 1 van het Verdrag niet verliest doordat hij een functie bij een internationale organisatie vervult, ook al zijn de voorwaarden van zijn toelating en verblijf in het land van tewerkstelling speciaal geregeld in een internationale overeenkomst tussen die organisatie en de staat waar zij haar zetel heeft (HvJ 15

maart 1989, Echternach en Moritz, nr. 389/87 en 390/87, ow. 11, zoals bevestigd in HvJ 27 mei 1993, Schmid t. België, nr. 310/91, ow. 20)

Beide categorieën vreemdelingen die de Belgische nationaliteit wensen te verkrijgen door hun wettelijk verblijf van meer dan drie maanden aan te voeren, dewelke zij hebben verkregen in hun hoedanigheid van kind van een burger van de Unie die is tewerkgesteld in België, zij het *enerzijds* op grond van de artikelen 40, 40bis, en 42quinquies van de Vreemdelingenwet en *anderzijds* op grond van het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en het Internationaal Verdrag "Eurocontrol".

Er is geen enkele aanwijsbare verantwoording om hierin een onderscheid te maken, waardoor de artikelen 10, 11, 191 van de Grondwet worden geschonden.

Minstens diende/dient in dit verband een *prejudiciële vraag* aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld.

OM DEZE REDENEN

Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, voor eiser, dat het U, Hooggeachte Dames en Heren, behage het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander hof van beroep en over de kosten uitspraak te doen naar recht;

Ondergeschikt, volgende prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

a) "Schendt artikel 7bis, § 2, 2°, in samenhang gelezen met artikel 12bis, § 1, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, in de hypothese dat het meerderjarige kind van een ouder die tewerkgesteld is bij de organisatie "Eurocontrol", dat sedert zijn geboorte toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven overeenkomstig de bepalingen van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag "Eurocontrol" de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in zoverre het verblijf voor de voorafgaande periode aan de nationaliteitsverklaring **niet** in aanmerking wordt genomen als "wettelijk verblijf" in de zin van deze bepaling, terwijl het verblijf van het meerderjarige kind dat voor de voorafgaande periode aan zijn verklaring van nationaliteit toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen op grond van de Vreemdelingenwet **wel** in aanmerking wordt genomen als "wettelijk verblijf" in de zin van deze bepaling?"

b) "Schendt artikel 7bis, § 2, 2°, in samenhang gelezen met artikel 12bis, § 1, 1°, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, in de hypothese dat het meerderjarige kind van een burger van de Unie die tewerkgesteld is bij de organisatie "Eurocontrol", dat sedert zijn geboorte toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven overeenkomstig de bepalingen van artikel 3 van het Koninklijk besluit van 30 oktober 1991 en artikel 22 van het Internationaal Verdrag "Eurocontrol" de

*artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet in zoverre het verblijf voor de voorafgaande periode aan de nationaliteitsverklaring **niet** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling, terwijl het verblijf van het meerderjarige kind van een burger van de Unie die in België is tewerkgesteld en dat voor de voorafgaande periode aan zijn verklaring van nationaliteit toegelaten of gemachtigd was om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of om er zich te vestigen overeenkomstig de artikelen 40, en 40bis van de Vreemdelingenwet **wel** in aanmerking wordt genomen als “wettelijk verblijf” in de zin van deze bepaling”*

Brussel, 14 mei 2020

Voor eiser,
Zijn raadsman
Bruno Maes

NIET VERBETERDE KOPIE